

Pohádka o semínkách v lese

„Já jsem nejvyšší strom v lese,“ chlubila se jedle. „Moje semínko se dostane nejdál do světa. Křídýlkem mává, hned jak vítr vstává,“ vyprávěla všem. A vítr opravdu lehoučké semínko zanesl až na paseku. Tam semínko zapadlo do země a mohlo růst. „Bude z něho pevný strom jako zvon,“ přála si jedle. Nakláněla se k okolním stromům, aby ji slyšely. Zrovna tak smrk se nakláněl ke svým sousedům. A měl obdobné přání: „Moje semínko zaletí nejdál do světa. Hned jak se dostane ze šišky, vítr ho zvedne, jinam ho vezme. Vyroste z něho nový strom. Bude jako věž, to mi věř,“ promlouval věžatý smrk. Měl pravdu. Smrková semínka s křídýlkem se dostala až na mýtinu v lese. „Moje semínko je jak chmýří, do daleka si to míří,“ chlubila se vlasatá vrba u potoka. Její ochmýřené semínko putovalo až nakonec lesa. „Moje semínko se dostane nejdál do světa. Má svou vrtuli, letí až do polí,“ prozradil na sebe strom javor. A tak se opravdu stalo. Všechny stromy se předháněly, kam až se jejich semínka dostanou. Jen mohutný buk a dub se závodu neúčastnily. A také malá keřovitá líska se krčila u potoka. Byla na tom stejně jako velký buk a dub. Nemohla se chlubit, kam vítr její semínka zanesou. Za semínka měla totiž velké oříšky. Líska však nevydržela být zticha jako buk a dub. Pro sebe si alespoň šeptala: „Pro můj oříšek si veverka přijde. Cestou ho ztratí, pro jiný se vrátí. Veverka můj oříšek unese, po lese ho roznese,“ přidávala na hlase. „To tak, ještě na veverku čekat!“ posmívaly se lísce jedle, smrk, vrba i topol. „Tvoje semínka se daleko nedostanou. Kam jinam, než pod keř spadnou. Nač tvůj oříšek má peřinku jak miminko? Udělej mu raději nějaké vozítko,“ dostávala od nich líska rady. Co měla dělat? Do peřinky oříšek zabalila, ale co dál? smutně vzdychala. Zrovna tak si povzdechl mohutný kučeravý buk. I on rostl poblíž potoka. Za semena měl velké bukvice. Natahoval silné větve, jak ruce a na nich držel semínka. Také čekal na nějaké zvířátko, nebo ptáčka, až semínka po lese roznesou. Ostatní stromy věděly, jak je na tom. Na mohutný buk si však hned netroufly. Jen zpovzdálí, ale o to více šuměly: „Heč, tvé bukvice se daleko do světa nedostanou. Kam jinam, než pod strom spadnou. Nač tvá semínka jsou v sukýnce, raději je pošli do světa v bedýnce!“ Co měl buk dělat? Zkusil svoje semena bránit: „Moje bukvice sukýnkou zatočí. Do světa alespoň trochu odbočí,“ odpovídal těm vychloubačům. Všichni čekali, co na posměšky odpoví mocný dub. Rostl o samotě až za potokem. A mlčel. To se ví, že povídání stromů se doneslo až k němu. „Tvoje semena se daleko do světa nedostanou. Kam jinam, než na zem spadnou. Nač tvoje žaludy mají čepičky, pod stromem jim raději udělej lavičky! Tam si sednou, těžko se zvednou!“ slyšel kolem sebe. Tohle si přece dub nemohl nechat líbit. „No tak, řekni jim něco!“ pobízel ho soused buk. O pomoc se snažila i líska: „Hodně tvých žaludů odnese do světa sojka,“ napovídala mu. Dub však mlčel jako dub. Mlčel až do chvíle, kdy začal ten zvláštní koncert. Věděl, jak pošle svoje semena daleko do světa. Střásl žaludy do potoka, který protékal kolem něho. To byla hudba! „Ťuk a bim! Žbluňk!“ Žaludy padaly do vody. A voda je odnášela do dalekého světa. „Nemáme čepičku, ale lodičku,“ radovaly se žaludy. Také bukvice z buku padaly do potoka. Ze sukýnek si udělaly plovací kola: „Plaveme! Hej hola!“ volaly, když je voda unášela do světa. Ani lískové oříšky nechtěly být zbůhdarma v peřince: „Vidíte, co máme za límce?“ volaly, když plavaly. Tak se do světa dostalo hodně lískových oříšků, bukvic žaludů. Daleko ve světě pak zapustily kořeny do země, korunu zvedly do nebe. V novém lese po čase zašuměly listy lísek. Zapraskaly větve buků. Jen dub stále mlčel. A mlčel jak jinak, než jako dub! Až sis maminkou nebo tatínkem přečteš pohádku, zkus si vzpomenout, které stromy mezi sebou soutěžili, jak se stromy jmenovaly a čí semínka se dostala nejdál do světa.